

Sanne Akkerman

DIT VERZIN JE NIET

**Cosmetische capriolen, makkelijk moederschap
en hysterische hypochondrie**

Dit verzin je niet!

Dit verzin je toch niet! Een verzuchting die gedurende mijn hele leven zo langzamerhand op een mantra is gaan lijken. Telkens als ik denk dat ik het allemaal op een rijtje heb, doemt een volgende hobbel op. Wie had er bijvoorbeeld kunnen voorspellen dat we als gezin halsoverkop ons tijdelijke huis zouden verlaten, dat ik vanwege onze verbouwing voor drie maanden had geregeld? Of wie bedenkt er nu dat die neuscorrectie waarvan ik droomde op het allerlaatste nippertje werd afgeblazen? En had iemand ooit gedacht dat mijn Instagramaccount, dat ik begon als hobby-project, zo'n enorme vlucht zou nemen? Om nog maar te zwijgen van die 'ziektevrees' die uit het niets mijn leven binnenwandelde. O ja, en dan die buikgriep die ik kreeg vlak voor ons langgekoesterde tripje naar New York. En tot overmaat van ramp: die keer dat ik tegen een andere auto knalde en de bestuurder me meteen herkende... 'Maak jij niet van die grappige filmpjes op Instagram?'

En als mijn vriendinnen en ik gesprekken hadden over bevalen, dan was ik altijd degene die per se in het ziekenhuis wilde 'werpen'. Nou, drie keer raden: ik heb uiteindelijk – het liep toch allemaal nét even anders – twee kinderen in mijn eigen bed ge-

baard. Als herinnering aan al die baringsavonturen ben ik inmiddels blijvend opgezaald met een paar hardnekkige ongemakken. Mijn stoelgang, waar ik ondertussen een heel hoofdstuk aan zou kunnen wijden, is sindsdien een geval apart. Dus ja, tot mijn dagelijkse routine behoren nu ‘de poepzakjes’, of zoals ze het chiquer noemen: Macrogol.

Het leven maakt regelmatig een U-bocht, dat is een ding dat zeker is. Met dit boek doe ik een poging om de gekke, mooie, verdrietige en soms compleet absurde wendingen van mijn leven met je te delen. Uiteraard met een knipoog, zoals je van mij gewend bent. In de komende hoofdstukken neem ik je mee door de ups en downs, de vrolijke en de verdrietige momenten en last but not least: de levenslessen die ik onderweg heb opgepikt.

Misschien herken je jezelf in mijn verhaal of sta je op het punt een eigen avontuur te beginnen dat je nooit had kunnen voorzien. Wat het ook is, één ding is zeker: het leven zit vol verrassingen. En soms, als je het het minst verwacht, gebeurt er iets waardoor je alleen maar kunt denken: pff, dit verzin je toch niet!

Terug in de tijd

Het begon allemaal zo'n twaalf jaar geleden, in mijn studentenkamertje in Amsterdam. Ik was eenentwintig, studeerde Taalkunde aan de Universiteit van Amsterdam en had een grote passie voor make-up. Ik kende alle ins en outs: van de handigste tools voor een perfecte *winged* eyeliner en tips voor vollere lippen, tot manieren om nagellak zonder vlekken aan te brengen. Ik volgde eindeloos veel tutorials en spendeerde uren voor de spiegel zodra ik weer wat opspasgeld had verdiend om een nieuw oogschaduwpalette te kopen.

Mijn vriendinnen en huisgenoten waren mijn vaste 'proefpersonen', of ze nu wilden of niet. Ik deed hun make-up voordat we uitgingen, kletste honderduit over de nieuwste kerstcollecties bij Douglas en strooide te pas en te onpas met tips: 'Mari, probeer eens die nieuwe mascara van Essence, daar krijg je giga wimpers van!' of: 'Anouck, een paars oogpotlood zou jouw blauwe ogen geweldig laten uitkomen!' En tegen Lotte: 'Dat wenkbrauwpotloodje van Catrice moet je echt kopen, kost geen drol en blijft de hele dag zitten!'

Als je mijn vriendinnen in die tijd zou vragen wat typisch 'mij' was, zouden ze zonder twijfel twee dingen noemen: mijn liefde

voor de muziek-dvd's van Nick en Simon (iets wat nog vers in het geheugen van mijn huisgenoten staat, hierover meer in het hoofdstuk 'Studentenhuistaferelen') en mijn eindeloze gepraat over make-up.

Mijn vriendinnen suggereerden weleens voorzichtig: 'San, is zo'n blog niet iets voor jou? We vinden het geweldig hoe je altijd je verhalen met ons deelt en make-uplooks op ons uitprobeert, maar wordt het niet tijd dat je een breder publiek aanspreekt met je verhalen? ... En dan krijgen wij ook weer wat ademruimte,' voegden ze er dan lachend aan toe.

In eerste instantie zag ik dat niet zo zitten; blogs over mode en beauty schoten in die tijd als paddenstoelen uit de grond, en wat zou mijn gekrabbel daaraan toevoegen? Toch begon het te kriebelen, want schrijven en make-up waren beide mijn ding. Het zou bijna vreemd zijn om het niet te doen, toch? Dus startte ik, aangemoedigd door mijn vriend die de technische kant op zich wilde nemen, mijn blog en tikte bijna dagelijks artikelen over 'herfstige make-uplooks', mijn 'top 5 beste mascara's' en 'de nieuwe zomercollectie van Catrice'. Af en toe gooide ik er voor de afwisseling ook een persoonlijk artikeltje tussendoor, om wat variatie te brengen en om lezers ook wat meer over mezelf te vertellen.

Toen ik voor het eerst moeder werd, begon er een heel nieuw hoofdstuk in mijn leven. Wat een avontuur, die eerste bevalling en voor de eerste keer moeder! Er kwam zoveel op me af. Dat bracht me ertoe een artikel te schrijven over tien dingen die niemand je vertelt over bevallen. Het was vooral een uiting van verbazing, zo van: had níemand me dit van tevoren kunnen vertellen?! Zoals het feit dat je in de eerste week nauwelijks vijftig meter

kunt lopen zonder buiten adem te raken. Of dat hechtingen aanvoelen alsof er een zak grind aan je vagina hangt. En een vacuumpomp, waarom had ik nooit ergens gehoord of gelezen dat dit ding eruitziet als gereedschap voor op een bouwplaats? Tegen al mijn verwachtingen in werd dit artikel honderdduizenden keren gelezen. Toen kreeg ik de smaak te pakken. Blijkbaar was er veel behoefte aan eerlijke en openhartige artikelen zoals deze en ik had nog zóveel inspiratie voor meer verhalen. Mijn blogposts bleven goed gelezen worden en na ongeveer een jaar besloot ik me aan te sluiten bij een agency. Zij regelden, tegen een commissie, mijn advertenties.

In die tijd gebruikte ik Instagram enkel voor het doorplaatsen van mijn artikelen. Verder was het platform vooral bedoeld om mooie foto's te delen. Een groene smoothie in je hand *#healthy*, een foto vanaf het strand *#summervibes*, of studierend achter je bureau *#goedbezig*. Daar deed ik een beetje geforceerd aan mee, maar om eerlijk te zijn hebben die perfecte plaatjes nooit echt bij mij gepast. Humor, dat was veel meer mijn stijl.

Na enige tijd realiseerde ik me dat mijn artikelen – die altijd een flinke knipoog bevatten – uitstekend zouden kunnen werken als korte video's. In die periode waren video's op Instagram nog niet zo populair als nu, maar ik besloot het gewoon te proberen. Mijn eerste sketch was getiteld 'een zaterdagochtend zonder kinderen vs. een zaterdagochtend met kinderen'. Je kunt het je wel voorstellen: een ochtend zonder kinderen is heerlijk ontspannen, met tijd voor een boekje, een kop koffie in bed en wat qualitytime met je partner. Maar met kinderen? Dan word je al om zes uur gewekt door gemopper, moet er meteen een luier verschoond

worden en zijn er kinderen die honger of dorst hebben, of een filmpje willen kijken. Tot mijn grote verbazing sloeg deze video enorm aan. Mensen reageerden met opmerkingen als ‘O, zo herkenbaar!’ en tagden vrienden en bekenden onder het filmpje. Voor ik het wist, had ik er tienduizenden volgers bij.

Een tijdje later, na nog een paar succesvolle video’s, had ik al een flink aantal volgers verzameld. En toen brak de coronaperiode aan. Mensen waren aan huis gebonden, thuiswerken werd de norm, en uit eten gaan of naar het theater zat er niet meer in. Veel mensen zochten dus afleiding op hun telefoon. De behoefte aan entertainment was groter dan ooit – mensen zochten naar luchtige, vrolijke content. Ik sprong hierop in door nog meer video’s te maken, die steeds meer likes en volgers opleverden. Voor ik het wist, tikte ik de 100.000, 200.000, en uiteindelijk zelfs 400.000 volgers aan. Ik voegde typetjes aan mijn repertoire toe en inmiddels zijn Baukje, Presil en invaljuffie niet meer weg te denken uit Instagramland.

Tot op de dag van vandaag doe ik mijn werk, of eigenlijk mijn hobby, nog steeds met enorm veel plezier, want het is echt het leukste wat er is. Het geeft me zoveel voldoening om mensen aan het lachen te maken en hun dag een beetje op te fleuren. En ook al ben ik hier al jaren mee bezig, nog steeds denk ik vaak, als ik besef hoe succesvol het uiteindelijk is geworden: pff, je verzint het niet.

Invaljuffie, Baukje en Claire-Sophie

Inspiratie voor de typetjes die ik op Instagram deel is echt overal te vinden. Waar ik ook ben, of het nou in de stad is, op het schoolplein, bij de kassa in de supermarkt of zelfs in het theater; ik zie altijd wel een persoon voorbijkomen waarvan ik meteen denk: ja, jij zou zus of zo reageren in die situatie. En als ik dan toevallig een gesprek opvang met een bepaald accent erbij, dan gaat mijn fantasie helemaal los.

Laatst zat ik bijvoorbeeld in een brunchtentje in Utrecht. Een Nederlands stel zat een paar tafeltjes verderop en worstelde zichtbaar met de menukaart, die helemaal in het Engels was. Ze hadden duidelijk moeite om te achterhalen wat er allemaal op stond. Ik twijfelde even of ik hen te hulp moest schieten, want wie weet zaten ze daar helemaal niet op te wachten. Dus besloot ik het tafereel maar lekker zijn gang te laten gaan. Hun gestuntel was ook gewoon te vermakelijk om te verstoren. Na veel overleg, moeilijke blikken en pogingen tot vertalingen, kozen ze uiteindelijk voor... een tosti. Mijn man en ik moesten daar erg om grinniken, omdat het zowel grappig als aandoenlijk was.

In zulke situaties begint mijn fantasie te werken. In mijn hoofd

krijgen deze mensen meteen een heel leven: ik stel me voor in wat voor huis ze wonen, wat voor werk ze doen, of ze kinderen hebben, welke tv-programma's ze kijken en wat hun mening zou zijn over de klimaatcrisis. Zo'n klein moment in een restaurant groeit dan uit tot een hele soap in mijn hoofd, en voor ik het weet is er een nieuw typetje geboren.

Maar eerlijk is eerlijk, mijn eigen frustraties zijn vaak de beste bron voor nieuwe personages. Neem bijvoorbeeld invaljuffie. Op een gegeven moment was ik zó klaar met dat hele Flip de Beer-circus. Eens in de zoveel tijd kregen we van school dat vieze, versleten logeerbeest weer mee naar huis, terwijl mijn kinderen er geen seconde naar omkeken. Hij lag de hele week te verstoffen onder de bank, en dan moesten we op maandagochtend nog snel even een avontuur verzinnen voor dat knuffeldier. Ja, wat moest ik zeggen? 'Nou, Flip heeft zich uitstekend vermaakt met het bewonderen van de onderkant van de bank!' En dan heb ik het nog niet eens over de hoeveelheid snot en bacteriën die dat beest met zich meedroeg. Nee, als ik juf zou zijn dan wist ik het wel, dan werd die hele beer afgeschaff. Maar ja, ik ben geen juf...

Toen ik vervolgens een nieuwsbericht over het lerarentekort voorbij zag komen, begon er een typetje op te borrelen. Ik dacht eraan hoe grappig het zou zijn als er door de nood een totaal ongeschikte invaljuf voor de klas zou staan. Een juf die eigenlijk niets met kinderen heeft en zich de hele dag door dooiergt. Zo ontstond 'invaljuffie', compleet met uitspraken als: 'Jullie stinken allemaal naar scheet', 'We gaan vandaag een grafkistje knutselen voor Flip de Beer', en: 'Van al dat mandarijnen pellen krijg ik een

schimmelnagel.' O, en natuurlijk haar favoriete dreigement: 'Als je niet luistert, bel ik je oma, de politie én Sinterklaas.' Bovendien is ze altijd bezig de 'helikopterouders' af te katten. Met invaljuffie kan ik echt helemaal losgaan, en dat maakt haar zó leuk om te spelen.

Het personage van de Friese Baukje is juist weer gebaseerd op mijn eigen familie; mijn oma was namelijk Fries. Ze was een lieve, nuchtere vrouw die altijd haar best deed om Nederlands tegen haar kleinkinderen te spreken, maar dat klonk zo vreselijk grappig. Hoewel ik zelf uit Friesland kom en Friese familie heb, ben ik nooit Friestalig opgevoed en spreek ik het dus niet vloeiend. Maar juist dat mengelmoesje van half Fries en half Nederlands van mijn oma past perfect bij het karakter van Baukje. Met haar personage kan ik alle kanten op. Ze is een lieve vrouw die weinig nodig heeft, zo iemand die je tegenkomt bij een buurtbarbecue, tijdens een fietstochtje of op een campingvakantie. En natuurlijk gaat ze steevast naar de kerstmarkt, waar ze al weken van tevoren naar uitkijkt. Een rijbewijs heeft ze niet. En dan is er nog haar man Johan, die opvallend vaak de hort op is met de buurvrouw. Wat daar precies speelt, laat ik altijd een beetje in het midden, zodat mensen zelf kunnen invullen wat ze denken dat Johan nu weer heeft uitgespookt. Inmiddels is Baukje uitgegroeid tot een soort mini-soap, waarbij haar verhalen steeds een nieuwe draai krijgen.

Claire-Sophie is zonder twijfel een van mijn favoriete personages om te spelen. Ze is student, maar dankzij haar rijke vader ontbreekt het haar werkelijk aan niets. Ze woont in een studenten-

huis op de Zuidas, vindt bijna alles ontzettend burgerlijk en kijkt neer op medeclubleden van wie de ouders ‘louter advocaat’ zijn en geen partner in een maatschap. Elk jaar gaat ze op wintersport, oftewel ‘wispo’, waar ze steevast in de lampen hangt. Ik put voor dit typetje eindeloos veel inspiratie uit mijn eigen studententijd. Hoewel ik zelf geen lid van een studentenvereniging ben geweest, had ik genoeg clubleden en brallers om me heen om flink veel materiaal te verzamelen. Soms sla ik het studentenwoordenboek erop na om te zien welke nieuwe termen er inmiddels bij zijn gekomen.

En alles wat ik doe wat ook maar een beetje luxe is, probeer ik vast te leggen in een video van Claire-Sophie, want dat past perfect bij haar personage. Dus toen ik bijvoorbeeld een helikoptervlucht boven New York maakte, was het natuurlijk Claire-Sophie die instapte. En toen ik in Nice werd uitgenodigd op een miljoenenjacht, kon een video van Claire-Sophie echt niet ontbreken.

De ‘beroepenhoek’ is voor mij ook een eindeloze bron van inspiratie. Sommige beroepen lenen zich nou eenmaal perfect voor hilarische situaties of zijn vaak onderwerp van gesprek. Denk aan de luchtvaart, een drukke winkel of de zorgsector. Vooral de thuiszorg heeft me geïnspireerd tot het creëren van het typetje ‘Tinie in de thuiszorg’. Binnen deze beroepsgroep gebeuren zoveel opmerkelijke dingen, dat ik nooit ver hoeft te zoeken naar een nieuwe verhaallijn.

Wat ik zo leuk vind aan Tinie is dat ik haar ook lekker overdreven kan spelen. Alles wordt uitvergroot: het haastige helpen met aankleden van haar cliënten en de minimale tijd die ze heeft om iemand te douchen, steunkousen aan te trekken, een ontbijt te

maken én tussendoor nog even een stoma te verwisselen. Tinie heeft standaard maar drie minuten voor deze taken, wat natuurlijk altijd leidt tot hilarische taferelen. En uiteraard is ze er niet vies van om haar ongenoegen te uiten over haar salaris – iets wat haar cliënten regelmatig te horen krijgen. Tinie is een personage waar mensen vaak om moeten lachen, maar ze krijgt ook weleens kritiek. De situaties uit de zorg die ik uitvergroot, zijn namelijk, helaas, soms nét iets te herkenbaar...

Een Haags typetje in panterprint, dat het liefst met een blikje Red Bull op een kratje voor het huis zit, niet werkt en vijf kinderen heeft van zeven verschillende vaders, kon natuurlijk niet ontbreken in mijn repertoire. Ik heb vroeger ontzettend gelachen om het programma *Oh Oh Cherso*, en het personage 'Barbie' is me altijd bijgebleven. Haar iconische uitspraken, zoals: 'Ik eet alleen maar frikandellen en kroketten, ja, ik hou sowieso ook niet van vlees,' en: 'We gaan naar Serchonissos,' waren op zichzelf al hilarische sketches, maar ze zijn voor mij ook een geweldige inspiratiebron. Mijn versie van dit Haagse typetje, Presil, heeft in de loop der jaren van alles meegemaakt: mislukte tattoo's, eindeloze relatieproblemen, constante ruzies met burens en politieagenten, en natuurlijk haar hondje Khaleesie, dat stevast door het hele huis zijn behoefte doet.

En dan is er nog Elzien, we kennen er allemaal wel eentje: de ultieme schoolmoeder die in elke ouderraad zit, bij elk schoolreisje van de partij is en natuurlijk de vaste luizenmoeder uithangt. Zij die Pinterestwaardige kerststukjes fröbelt met de kinderen en altijd naar de voetbalwedstrijden rijdt. Wiens tas

steevast gevuld is met pleisters, snacks en drinken als ze onderweg is. Maar stiekem geniet ze er ook wel van om via de kinderen op de hoogte te blijven van de nieuwste roddels op het schoolplein.

Laatst heb ik nog Angela bedacht, een personage dat bijna het tegenovergestelde is van Elzien. Angela heeft een uitgesproken hekel aan werken en ziet het als haar persoonlijke missie om er zo ver mogelijk bij vandaan te blijven. Ze heeft niet alleen een heel arsenaal aan excuses paraat, maar gaat nog een stap verder door innovatieve technologische oplossingen te ontwikkelen voor medestanders. Denk aan een app met een stemvormer waarmee je een geloofwaardige verkoudheid en een schorre stem kunt simuleren. Of greenscreens die het doen lijken alsof je in het ziekenhuis ligt, en filters die je een ziekelijke uitstraling geven om je baas te misleiden. Naast haar creatieve manieren om werk te ontwijken, heeft Angela ook een opmerkelijke ‘hobby’ in de persoonlijke dienstverlening aan eenzame mannen.

Ik vind het geweldig om types te bedenken die je ongetwijfeld ook in je eigen omgeving hebt, ooit hebt ontmoet, of misschien zelfs weleens zélf bent geweest, maar dan met een flink absurdistische draai. Want eerlijk, er schuilt in ons allemaal weleens een ‘invaljuffie’ die er he-le-maal klaar mee is, vooral met dat ene vriendje van je kind dat altijd net iets te wild of te brutaal is. Of het type ‘Elzien’, die vol overgave probeert de meest fantastische traktatie ooit te maken, maar ook af en toe even subtiel vist naar de scheiding van een stel ouders. En soms moet ik ook wel lachen om mezelf, want ik betrap mezelf regelmatig op uitspraken die recht-

streeks uit de mond van een Claire-Sophie hadden kunnen komen. Zo hoorde ik mezelf laatst zeggen: ‘Ik wil wel een huisje zo dicht mogelijk bij de skilift. Ik heb weinig zin om meer dan honderd meter met mijn ski’s te moeten sjouwen.’